

Takknemlig klavermøte med Johannes Midelfart Rivertz

CD

RUNE ALVER
Spill og Dans
LAWO Classics
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Pianisten Rune Alver varter opp med mesterspill.

Nå er ikke det noen sensasjon, akkurat. Men hans nye album er et takknemlig stykke musikk.

Musikere på dette nivået spiller som regel plettfritt. Alver, som flere ganger har gjestet Nansenskolen i Lillehammer og var den som konsertinnviet skolens nye flygel, har med åra skaffet seg bred nasjonal og internasjonal konserterfaring. Selv om «Spill og Dans»

er en studioinnspilling, har den mye av konsertarenaens sjel i seg. Alver spiller ikke bare teknisk godt, han har en lett lekende tolkning.

Det gleder at det er Johannes Midelfart Rivertz han vier dette albumet til. Komponisten ble født i 1902 og døde i 1988. Ingen ukjent mann, men heller ikke vår allment best kjente eller mest berømte tonekunstner. Når jeg imidlertid her

nevner aperitiffen, «Blåbukken», «Pål sine høner» og «Eg ser deg utfor gluggen», vil nok de fleste nikke gjenkjennende. Men det er mer. Blant annet «Nordnorsk Folkevise». Hovedstykkene er dog «Jappusdanser» og «Spill og dans» op. 2, begge med tre satser. Komposisjoner som viser Rivertz' allsidighet og er med på å gi CD-en spenn, kontraster og temperatur.

Kan bedre enn dette

CD

MARION RAVN
Songs from a
Bluebird
Sony
Anmeldt av
Halgrim Øistad

Kanskje er det helt tilfeldig at åpningsstrofene på startlåten «Start over» ligner veldig på Nancy Sinatras Bond-låt «You only live twice».

Uansett; dette er Marion Ravns nye framstøt for å ta det norske markedet tilbake – et område der ex-M2M-kollega Marit Larsen har vært av de fremste de siste årene. Timingen er der, rett etter Ravns vellykkede opptreden i TV2s «Hver gang vi møtes».

Spørsmålet er om «Songs from a Bluebird» holder til å reetablere Ravn der det er mange om beinet fra før. Maybe not.

Marion Ravn har både talent og stemme. Tross alderen har hun også mer (internasjonal) erfaring fra popbransjen enn de fleste her til lands. Derfor er det synd at hun leverer et (comeback) album med så lite særpreg, at hun ikke tar noen flere sjanser.

Beste låt er «The Minute», der Ravn glimter til og viser personlighet. Ellers blir det for søtt, for smått. Hun kan bedre, helt klart.

Staute og trufaste

CD

STAUT
Stugureint
Grammofon
Meldt av
Per Ivar Henriksbø

Folkrockbandet Staut held fast på røtene sine. Men dei står ikkje stille. Det viser den nyaste plata deira.

Ho er den tredje i rekkja. Det irske preget ein høyrde på debutten «Staut» og oppfølgjaren «Eigarlaus» er tona ned. Nå er sounden meir norsk. Men ikkje mindre rocka. Tradisjonsinstrument kan nyttast til mykje.

Staut held i «Stugureint» fast på tempoet og temperaturen. Eg vert ikkje overraska om folk flest utover våren kjem til å gå rundt og nynne på ein eller to av låtane

TREDJE PLATE: Bandet Staut frå Valdres har nett gjeve ut «Stugureint». Mindre irsk, meir norsk i uttrykket.

frå denne nyaste plata. Rytme, melodi og tekst har alt som skal til for å bli det ein før, ironisk, kalla landeplage. Og det er nett det som gjer at Staut treffer, ikkje berre i bygdene, men også blir likt i urbane strøk. For norsk musikk er valdrisane og meir eller mindre beslekta band og artistar viktigare enn ein trur.

På «Stugureint» kan vi høyre

vår eigen Marie Forr Klåpbakken som gjest i låtane «Eit Gøtt Gamalt Frieri» og «Ei varmare stelle».

Eg håper og trur Staut held fast på grunnmuren sin og dialekten. Men skal tru om dei nede i Oslo 3 og vest skjønner kva bandet syng om, sidan dei slit slik med nynorsk at dei jamvel vil ha målforma ut av skulen.

Rytme, melodi og tekst har alt som skal til for å gjere eit par av låtane til landeplage

Stemningsfullt norsksvensk

CD

RYDVALL MJELVA
Isbrytaren
Heilo/Grappa
Anmeldt av
Halgrim Øistad

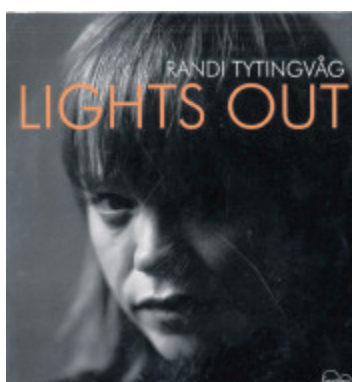
Svenskehandel er ikke bare flek og godis. Det kan også være musikk.

Olav Luksengård Mjelva, som bor på Røros og spiller hardingfele, har sett over til Västerbotten, der nyckelharpist Erik Rydvall kommer fra. Nå har de to erfarne musikerne laget duoplate – en inspirert collage av det beste fra norsk og svensk folkemusikk.

Selv om broderfolkene er nært beslektet også i folkemusikken, er det forskjeller i klang og tonegang. Dette bruker Rydvall&Mjelva til å sette sammen et album med stor variasjon og mye glede – og samspill som det gnistrer av, fra polskaen «Ridmarsch etter Byss-Calle» og videre.

Kombinasjonen med hardingfele i øvre del av lyd bildet og den litt mørkere nyckelharpen som gjerne ligger i bønn og utfyller klang bildet er også spennende.

Et stemningsmessig høydepunkt er valsen «Baggbölebäckens klagan», som folkemusikeren Åke Sandström laget på '70-tallet nærmest som en protest mot vannkraftutbyggingen i Umeälven. Du hører elva gråte over å ha mistet fordums prakt ...

Hu e jaggu go', Randi Tytingvåg

CD

RANDI TYTINGVÅG
Lights Out
SongWays/Otella
Music
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Denne jenta er helt herlig.

Det er ikke jazz, men milde, bluesaktige ballader Randi Tytingvåg presenterer på denne mini-utgivelsen: Fire spor pluss et innslag med Per Fugelli, der den kjente sosialmedisineren, samfunnsrefseren og humoristen leser (eller deklamerer) en kort tekst.

Tytingvåg synger ikke bare plettfritt, hun har sitt uttrykk. Instrumentalt har hun alliert seg

med selveste Knut Reiersrud, Mohan Vina, Dag Sindre Vagle og Erlend Aasland. Resultatet er så lite pompøst som mulig er. Likevel sterkt og nært.

Hun er snill med oss, Tytingvåg. Det har hun for så vidt vært hele tiden. Men nå er hun nesten enda mildere stemt. Dog ikke så mild at det hun gjør er blitt tannløst eller uinteressant. Nei, hun har bare

gjort seg enda mer interessant.

Gjennom mange år har jeg i lys av utgivelsene lært å kjenne henne som en svært allsidig artist. Serios og kvalitetsbevisst i alt hun foretar seg. Også på «Lights Out» har hun skrevet både melodier og tekster (engelske unnatt Fugellis). Temaet er verken lystelig eller humoristisk, men filosofisk, ettertenksomt og eksistensielt.